

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 21 FEBRUARIE 1973¹

Europemballage Corporation și Continental Can Company Inc.
împotriva
Comisiei Comunităților Europene

Cauza 6/72

În cauza 6/72,

EUROPEMBALLAGE CORPORATION, Bruxelles (Belgia), și CONTINENTAL CAN COMPANY INC., New York (SUA), reprezentate de Alfred Gleiss, Helmuth Lutz, Christian Hootz, Martin Hirsch și asociații, înscriși în Baroul din Stuttgart, precum și de Jean Loyrette, avocat la Curtea din Paris, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul lui Georges Reuter, 7, avenue de l'Arsenal,

reclamante,

împotriva

COMISIEI COMUNITĂȚILOR EUROPENE, reprezentată de Bastiaan Vari der Esch și Jochen Thiesing, consilierii săi juridici, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul lui Emile Reuter, 4, boulevard Royal,

pârâtă,

având ca obiect anularea Deciziei Comisiei din 9 decembrie 1971 privind o procedură în aplicarea articolului 86 din tratat, „cauza IV/26811 — Europemballage Corporation” (JO 1972, nr. L 7),

CURTEA,

compusă din R. Lecourt, președinte, R. Monaco (raportor) și P. Pescatore, președinți de cameră, A. M. Donner și H. Kutscher, judecători,

avocat general: K. Roemer,
grefier: A. Van Houtte,

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

1 Prin acțiunea introdusă la 9 februarie 1972, reclamantele au solicitat anularea Deciziei Comisiei din 9 decembrie 1971, motivând că Continental Can Company Inc. (denumită în continuare „Continental”) a încălcat articolul 86 din Tratatul CEE prin achiziționarea, cu ajutorul lui Europemballage Corporation (denumită în continuare „Europemballage”), a aproximativ 80 % din acțiunile și obligațiunile convertibile ale întreprinderii Thomassen & Drijfer Verblifa N.V. (denumită în continuare „TDV”).

---

¹ Limba de procedură: germană.

A — Cu privire la neregularitatea procedurii administrative

2 a) Întrucât reclamantele susțin că decizia atacată prezintă nereguli deoarece Continental nu a avut ocazia să își facă cunoscut punctul de vedere în cursul procedurii administrative, în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul nr. 17/62 al Consiliului și articolul 7 din Regulamentul nr. 99/63 al Comisiei;

întrucât aceasta aduce astfel atingere dreptului la apărare;

3 întrucât este evident că, prin scrisoarea din 14 mai 1970, reclamantele, acționând prin intermediul reprezentantului lor, au invitat Comisia, care adresase anterior societății Continental întrebări privind achiziționarea de acțiuni și obligațiuni TDV, să le adreseze în viitor societății Europemballage;

întrucât, în plus, din procesul-verbal al audierii părților din 21 septembrie 1971, aprobat de reclamante, rezultă că printre persoanele care au participat la această audiere se număra și Charles B. Stauffacher, în calitate de membru al consiliului de administrație al ambelor reclamante;

întrucât în aceste împrejurări, reiese că de fapt Continental a avut ocazia să își facă cunoscut punctul de vedere în cursul procedurii administrative;

4 b) întrucât reclamantele susțin că expunerea de obiecții din 15 martie 1971 nu este suficient de bine întemeiată, întrucât Comisia s-a limitat la enunțarea obiecțiilor luate în considerare, fără a oferi motive care să le justifice;

întrucât, în plus,, decizia atacată nu este suficient de bine motivată, deoarece se limitează la repetarea expunerii de obiecții din 15 martie 1971, fără a lua în considerare răspunsul oferit de părțile în cauză la 9 august 1971, și nu precizează nici motivele care justifică obiecțiile luate în considerare;

5 întrucât, în ceea ce privește prima obiecție, articolul 4 din Regulamentul nr. 99/63 prevede că, în deciziile sale, Comisia ia în considerare numai obiecțiile în privința cărora destinatarul actului a avut ocazia să își facă cunoscut punctul de vedere;

întrucât, expunerea de obiecții îndeplinește această cerință din moment ce prezintă, sumar dar clar, faptele principale pe care se bazează Comisia;

întrucât, în comunicarea din 15 martie 1971, aceasta a prezentat în mod clar faptele principale pe care și-a întemeiat obiecțiile formulate și a precizat în ce măsură Continental deține și folosește în mod abuziv o poziție dominantă;

întrucât, prin urmare, criticile cu privire la expunerea de obiecții nu sunt întemeiate;

6 întrucât, în ceea ce privește cea de-a doua obiecție, deși Comisia are obligația de a-și motiva decizia, totuși aceasta nu are și obligația de a respinge toate motivele prezentate în cursul procedurii administrative;

7 c) întrucât reclamantele consideră un motiv de neregularitate a deciziei atacate faptul că procedura în litigiu este intitulată, în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene din 8 ianuarie 1972, „Continental Can Company”, în timp ce în textul în limba franceză, singurul autentic, este intitulat „Europemballage Corporation”;

8 întrucât această circumstanță, ca urmare a raportului economic și juridic existent între Continental și Europemballage, nu este de natură să aducă atingere validității actului atacat;

9 d) întrucât reclamantele susțin, de asemenea, că decizia în litigiu prezintă nereguli prin faptul că nu a fost notificată în mod legal societății Continental;

întrucât aceasta a primit, în cursul lunii decembrie 1971, una sau două scrisori trimise de Comisie prin poștă, deși decizia în litigiu ar fi trebuit să îi fie notificată pe cale diplomatică;

10 întrucât o decizie este notificată în mod corespunzător, în sensul tratatului, atunci când este comunicată destinatarului ei și când acestuia i se creează posibilitatea de a lua cunoștință de aceasta;

întrucât aceasta a fost situația și în cazul de față, întrucât Continental a primit efectiv comunicarea privind decizia în litigiu și nu a putut să se prevaleze, pentru a lipsi această comunicare de efect, de propriul său refuz de a lua cunoștință de aceasta;

11 e) întrucât reclamantele susțin că, de asemenea, Comisia a încălcat articolul 3 din Regulamentul nr. 1/58 al Consiliului de stabilire a regimului lingvistic al Comunității Economice Europene, prin faptul că a desemnat versiunea în limba franceză, în locul versiunii în limba germană a deciziei atacate, ca fiind autentică;

12 întrucât în temeiul articolului 3 din regulamentul respectiv, textele adresate de către instituțiile Comunității unei persoane aflate sub jurisdicția unui stat membru se redactează în limba statului în cauză;

întrucât reclamantele își aveau sediul social într-o țară terță, alegerea limbii oficiale trebuia în cazul respectiv să țină seama de raportul stabilit de fiecare dintre reclamante, în cadrul pieței comune, cu unul dintre statele membre ale Comunității;

întrucât Europemballage a deschis un birou la Bruxelles și a redactat în franceză observațiile scrise în cursul procedurii administrative;

întrucât având în vedere aceste elemente, alegerea limbii franceze ca limbă oficială a deciziei nu pare contrară articolului 3 din Regulamentul nr. 1/58 al Consiliului;

13 întrucât prin urmare, motivele întemeiate pe neregularitatea procedurii administrative trebuie să fie respinse;

B — Cu privire la competența Comisiei

14 întrucât reclamantele susțin că, în conformitate cu principiile generale de drept internațional, întrucât avea sediul social în afara Comunității, Continental nu se afla nici sub autoritatea administrativă a Comisiei, nici sub jurisdicția Curții de Justiție;

întrucât astfel, Comisia nu avea competență pentru a adopta în privința Continental decizia în litigiu și pentru a-i adresa ordinul menționat la articolul 2 din decizia respectivă;

întrucât în plus, modul de acțiune ilegal folosit de Comisie nu poate fi imputat direct societății Continental, ci societății Europemballage;

15 întrucât reclamantele nu pot contesta faptul că Europemballage, înființată la 20 februarie 1970 de Continental, constituie o filială a acesteia din urmă;

întrucât faptul că filiala are o personalitate juridică distinctă nu este suficient pentru a înlătura posibilitatea de a imputa comportamentul său societății-mamă;

întrucât astfel poate fi cazul în special atunci când filiala nu stabilește în mod autonom comportamentul său pe piață, ci aplică în principal instrucțiunile care îi sunt date de societatea-mamă;

16 întrucât este evident că societatea Continental a determinat Europemballage să facă, în Țările de Jos, o ofertă de achiziționare acționarilor TDV și i-a procurat fondurile necesare în acest sens;

întrucât la 8 aprilie 1970, Europemballage a procedat la achiziționarea de acțiuni și obligațiuni TDV oferite la data respectivă;

întrucât prin urmare, această operațiune, în vederea căreia Comisia a adoptat decizia în litigiu, trebuie imputată nu numai societății Europemballage, ci și societății Continental, în primul rând;

întrucât o astfel de achiziționare, care afectează condițiile de pe piață din interiorul Comunității, intră în domeniul de aplicare a dreptului comunitar;

întrucât faptul că societatea Continental nu s-a stabilit pe teritoriul unuia dintre statele membre ale Comunității nu este suficient pentru a se sustrage de la aplicarea dreptului comunitar;

17 întrucât, prin urmare, motivul întemeiat pe lipsa de competență trebuie să fie respins;

C — Cu privire la articolul 86 din tratat și folosirea abuzivă a unei poziții dominate

18 Întrucât articolele 1 și 2 din Decizia Comisiei din 9 decembrie 1971 acuză Continental că a încălcat articolul 86 din Tratatul CEE, întrucât această întreprindere a folosit în mod abuziv poziția dominantă pe care a deținut-o, prin intermediul Schmalbach-Lubeca-Werke AG, în Brunswick (denumită în continuare „SLW”) într-o parte semnificativă a pieței comune, pe piața ambalajelor ușoare pentru conservele de carne, produse de carne, pește și crustacee, precum și pe piața capacelor metalice pentru borcane de sticlă;

întrucât în conformitate cu articolul 1, această folosire abuzivă ar consta, în cazul societății Continental, în achiziționarea în aprilie 1970 de către filiala sa Europemballage a aproximativ 80 % din acțiunile și obligațiunile convertibile ale TDV;

întrucât această achiziționare ar fi condus, practic, la eliminarea concurenței în cazul ambalajelor citate anterior, într-o parte semnificativă a pieței comune;

19 întrucât reclamantele susțin că astfel Comisia încearcă, printr-o interpretare greșită a articolului 86 din tratat și prin depășirea limitelor competențelor sale, să stabilească, în cadrul acestei dispoziții, un control asupra fuziunilor de întreprinderi;

întrucât o astfel de încercare este contrară voinței autorilor tratatului, care se poate desprinde nu numai dintr-o interpretare literală a articolului 86, ci și dintr-o analiză comparată a Tratatului CEE cu Tratatul CECO și legislațiile naționale ale statelor membre;

întrucât exemplele de folosire abuzivă a poziției dominante citate la articolul 86 confirmă această concluzie, din moment ce acestea dovedesc că tratatul nu a vizat decât practicile care au efecte asupra pieței și care implică un prejudiciu cu privire la consumatori sau la partenerii comerciali;

întrucât pe de altă parte, din articolul 86 rezultă că folosirea puterii economice conferite de o poziție dominantă nu înseamnă o folosire abuzivă a acestei poziții decât în cazul în care aceasta constituie mijlocul prin care se realizează abuzul;

întrucât măsurile structurale ale întreprinderilor, ca de exemplu consolidarea unei poziții dominante prin intermediul fuziunii, nu se încadrează în noțiunea de folosire abuzivă a acestei poziții în sensul articolului 86 din tratat;

întrucât prin urmare, decizia atacată este considerată nulă, deoarece nu are temeiul legal necesar;

20 întrucât articolul 86 primul paragraf din tratat precizează că „este incompatibilă cu piața internă și interzisă, în măsura în care ar putea aduce atingere comerțului dintre statele membre, folosirea în mod abuziv de una sau mai multe întreprinderi a unei poziții dominante deținute pe piața internă sau pe o parte semnificativă a acesteia”;

întrucât se pune întrebarea dacă prin expresia „folosirea în mod abuziv”, articolul 86 nu are în vedere decât practicile întreprinderii care pot afecta în mod direct piața, care pot cauza prejudicii producției și distribuției, utilizatorilor sau consumatorilor, ori se referă, de asemenea, la modificările structurale ale întreprinderii care pot conduce la o denaturare gravă a concurenței într-o parte semnificativă a pieței comune;

21 întrucât deosebirea dintre măsurile care influențează structura întreprinderii și practicile care au efecte asupra pieței nu este decisivă, deoarece orice măsură structurală poate, imediat ce sporește dimensiunea și puterea economică a întreprinderii, să aibă efecte asupra condițiilor de piață;

22 întrucât pentru a soluționa această problemă, ar fi necesar să se examineze concomitent spiritul, cadrul general și formularea articolului 86, luând în considerare sistemul tratatului și obiectivele specifice lui;

întrucât prin urmare, o comparație între acest articol și anumite dispoziții din Tratatul CECO nu este relevantă pentru problema în discuție;

23 întrucât articolul 86 intră sub incidența capitolului consacrat regulilor comune care definesc politica comunitară în domeniul concurenței;

întrucât această politică este întemeiată pe articolul 3 litera (f) din tratat, care prevede că acțiunea Comunității presupune instituirea unui regim care să împiedice denaturarea concurenței pe piața comună;

întrucât argumentele reclamantelor, conform cărora această dispoziție include numai un program general, fără efecte juridice, ignoră faptul că articolul 3 consideră că urmărirea

obiectivelor pe care le enumeră este indispensabilă pentru îndeplinirea misiunilor încredințate Comunității;

întrucât în ceea ce privește în special litera (f), este vorba despre un obiectiv care își găsește aplicare în mai multe dispoziții ale tratatului, a cărui interpretare este necesară;

24 întrucât prevede instituirea unui regim care să asigure că pe piața comună concurența nu este denaturată, articolul 3 litera (f) cere, *a fortiori*, să nu se elimine concurența;

întrucât această cerință este cu atât mai importantă cu cât, în absența ei, numeroase dispoziții ale tratatului ar rămâne fără obiect;

întrucât aceasta răspunde, de asemenea, cerințelor articolului 2 din tratat, care îi dă Comunității misiunea „să promoveze o dezvoltare armonioasă a activităților economice în întreaga piață comună”;

întrucât restricțiile privind concurența pe care tratatul le permite în anumite condiții, din motive legate de necesitatea de a concilia diversele obiective de urmărit, găsesc în cerințele de la articolele 2 și 3 o limită dincolo de care slăbirea concurenței ar risca să aducă atingere obiectivelor pieței comune;

25 întrucât în scopul respectării principiilor și al atingerii obiectivelor formulate la articolele 2 și 3 din tratat, articolele 85–90 au prevăzut reguli generale aplicabile întreprinderilor;

întrucât articolul 85 are în vedere acordurile dintre întreprinderi, deciziile asociațiilor de întreprinderi și practicile concertate, iar articolul 86 are în vedere acțiunea unilaterală a uneia sau a mai multor întreprinderi;

întrucât pe planuri diferite, articolele 85 și 86 urmăresc același obiectiv, respectiv menținerea unei concurențe efective pe piața comună;

întrucât denaturarea concurenței, interzisă atunci rezultă din actele prevăzute la articolul 85, nu poate deveni permisă atunci când aceste acte, finalizate sub acțiunea unei întreprinderi dominante, reușesc să se materializeze într-o fuziune a întreprinderilor;

întrucât în absența unor dispoziții exprese, nu se poate presupune că tratatul, care prin articolul 85 interzice anumite decizii ale simplelor asocieri de întreprinderi care denaturează concurența fără să o elimine, admite totuși ca fiind permis, la articolul 86, ca întreprinderile, după ce au creat o unitate organică, să poată atinge o poziție dominantă, astfel încât să îndepărteze substanțial orice șansă serioasă de concurență;

întrucât un tratament juridic diferit ar deschide în ansamblul regulilor de concurență o posibilitate de a compromite funcționarea corectă a pieței comune;

întrucât dacă, pentru a evita interdicțiile de la articolul 85, a fost suficient să se stabilească la nivelul înțelegerilor un astfel de grad de apropiere între întreprinderi încât acestea sunt eliminate de la aplicarea acestui articol fără a intra sub incidența articolului 86, atunci devine permis să se segmenteze o parte semnificativă a pieței comune, în contradicție cu principiile fundamentale ale acestuia;

întrucât preocuparea autorilor tratatului pentru a rezerva pieței, în cazul în care restricționările concurenței sunt admise, posibilitatea unei concurențe efective sau potențiale, este precizată în mod expres la articolul 85 alineatul (3) litera (b) din tratat;

întrucât articolul 86 nu include aceeași precizare explicită deoarece regimul pe care l-a instituit pentru pozițiile dominante nu permite, spre deosebire de articolul 85 alineatul (3), excepții de la respectiva interdicție;

întrucât în cadrul unui astfel de regim, respectarea obiectivelor fundamentale ale tratatului, în special a celor de la articolul 3 litera (f), rezultă din forța imperativă a acestor obiective;

întrucât în orice caz, articolele 85 și 86 nu pot fi interpretate în sensuri contradictorii având în vedere că acestea constituie punerea în aplicare a aceluiași obiectiv;

26 întrucât în lumina acestor considerente trebuie interpretată condiția impusă de articolul 86, conform căreia, pentru a fi interzisă, folosirea unei poziții dominante trebuie să fi fost făcută în mod abuziv;

întrucât această dispoziție enumeră un anumit număr de practici abuzive pe care le interzice;

întrucât este vorba despre o enumerare spre exemplificare, care nu epuizează tipurile de folosire în mod abuziv a poziției dominante, interzise prin tratat;

întrucât pe de altă parte, astfel cum rezultă din alineatul (2) literele (c) și (d), această dispoziție nu vizează numai practicile care pot cauza un prejudiciu imediat consumatorilor, ci și pe cele care le cauzează prejudiciu aducând atingere unei structuri de concurență efectivă, astfel cum este menționată la articolul 3 litera (f) din tratat;

întrucât prin urmare, poate constitui un abuz acțiunea unei întreprinderi aflate în poziție dominantă de a consolida această poziție în așa măsură încât gradul de dominare astfel atins poate împiedica semnificativ concurența, adică, permite numai subzistența întreprinderilor care depind, în activitatea lor, de întreprinderea dominantă;

27 întrucât, acestea fiind sensul și domeniul de aplicare ale articolului 86 din tratat, problema ridicată de reclamante, respectiv legătura de cauzalitate care, în opinia lor, ar trebui să existe între poziția dominantă și folosirea abuzivă a acesteia, nu are importanță întrucât consolidarea poziției deținute de o întreprindere poate fi abuzivă și interzisă de articolul 86 din tratat, indiferent de mijloacele sau procedeele utilizate în acest sens, dacă are efectele descrise anterior;

D — Cu privire la faptele materiale din motivarea deciziei

28 Întrucât în sprijinul deciziei sale, Comisia a considerat că achiziționarea participației majoritare într-o întreprindere concurentă de către o întreprindere sau un grup de întreprinderi care deține deja o poziție dominantă ar fi putut, în anumite circumstanțe, să constituie o folosire abuzivă a acestei poziții;

întrucât acesta este cazul, ca urmare a acțiunii unei întreprinderi aflate în poziție dominantă de a-și consolida poziția prin intermediul fuziunii, astfel încât concurența efectivă sau potențială este practic eliminată în cazul produselor în cauză într-o parte semnificativă a pieței comune;

29 întrucât dacă, în absența oricărei greșeli, se poate considera abuzivă deținerea unei poziții dominante în așa măsură încât obiectivele tratatului sunt împiedicate printr-o modificare atât de substanțială a structurii ofertei, încât libertatea de acțiune a consumatorului pe piață este compromisă în mod grav, eliminarea practică a întregii concurențe se încadrează în mod necesar în această categorie;

întrucât deși o condiție atât de restrictivă, precum eliminarea întregii concurențe, nu este obligatorie în toate cazurile, din moment ce Comisia și-a întemeiat decizia pe o astfel de eliminare, este de competența Comisiei să demonstreze potrivit legii sau, măcar, să stabilească dacă concurența a fost atât de afectată în esență, încât concurenții rămași nu puteau constitui o contragreutate suficientă;

30 întrucât pentru a-și justifica teza, Comisia a examinat consecințele fuziunii în litigiu sub diferite aspecte;

întrucât în această privință, este necesar să distingă în motivarea deciziei sale patru elemente principale, respectiv: a) cota de piață relevantă a produselor în cauză deținută în prezent de întreprinderile fuzionate; b) proporțiile relative ale noii unități constituite prin fuziune față de eventualii concurenți de pe piața respectivă; c) puterea economică a cumpărătorilor față de noua unitate; d) concurența potențială din partea fie a producătorilor de produse identice aflați pe piețe diferite din punct de vedere geografic, fie a producătorilor de produse diferite aflați pe piața comună;

întrucât la examinarea acestor elemente diferite, decizia s-a întemeiat, respectiv, pe procentul foarte ridicat din cota de piață a conservelor metalice deținută deja de SLW, pe poziția competitivă slabă a concurenților rămași pe piață, pe puterea economică redusă a majorității utilizatorilor în raport cu noua unitate, precum și pe multiplele raporturi de drept și de fapt între Continental și concurenții eventuali, pe de o parte, și problemele financiare și tehnice la intrarea pe o piață caracterizată printr-o fuziune puternică, pe de altă parte;

31 întrucât reclamantele contestă exactitatea datelor pe care Comisia și-a întemeiat decizia;

întrucât din faptul că SLW deținea deja o cotă de piață de 70–80 % în cazul ambalajelor pentru conserve de produse de carne, de 80–90 % în cazul ambalajelor pentru conserve de produse pescărești și de 50–55 % în cazul capacelor metalice, altele decât dopurile cu coroană, procente care de altfel sunt prea ridicate și care nu au putut fi dovedite de reclamantă, nu se putea concluziona că întreprinderea respectivă domină piața ambalajelor metalice ușoare;

întrucât în plus, decizia ar fi îndepărtat posibilitatea concurenței prin intermediul produselor substituit (ambalaje din sticlă și material plastic) întemeindu-se pe considerente care nu ar face față examinării;

întrucât, în consecință, argumentele privind condițiile unei concurențe efective sau potențiale și privind situația aparent slabă a utilizatorilor nu sunt pertinente;

32 întrucât atât în cazul aprecierii poziției dominante a SLW, cât și în cel al consecințelor fuziunii în litigiu, delimitarea pieței relevante este de o importanță majoră, condițiile concurenței neputând fi apreciate decât în funcție de caracteristicile produselor în cauză, în temeiul cărora aceste produse ar fi în mod special apte să îndeplinească nevoile constante și ar fi puțin intersanjabile cu alte produse;

33 întrucât în această privință, considerentele 5–7 din a doua parte a deciziei vizează, pe rând, o piață a „ambalajelor ușoare pentru conserve de produse de carne”, o piață a „ambalajelor ușoare pentru conserve de produse pescărești” și o piață a „capacelor metalice, altele decât dopurile cu coroană, pentru industria conservelor”, care sunt toate trei dominate de SLW și în privința cărora fuziunea în litigiu încearcă să elimine concurența;

întrucât cu toate acestea, decizia omite să precizeze prin ce elemente specifice aceste trei piețe se deosebesc una de cealaltă, fiind necesar ca acestea să fie luate în considerare separat;

întrucât de asemenea, nu se specifică prin ce elemente specifice aceste trei piețe se deosebesc de piața generală a ambalajelor metalice ușoare, în special în ceea ce privește ambalajele metalice pentru conserve de fructe și legume, lapte condensat, ulei de măsline, suc de fructe și produse tehnico-chimice;

întrucât de fapt, pentru a putea fi considerate că creează o piață diferită, produsele în cauză trebuie să se deosebească nu numai prin simplul fapt al folosirii lor pentru ambalarea anumitor produse, ci și prin caracteristicile speciale de producție care le fac în mod specific corespunzătoare pentru această destinație;

întrucât prin urmare, deținerea unei poziții dominante pe piața ambalajelor metalice ușoare pentru conserve de carne și produse pescărești nu poate fi decisivă atâta timp cât nu s-a dovedit că concurenții din alte sectoare ale pieței ambalajelor metalice ușoare nu pot, printr-o simplă adaptare, să se prezinte pe această piață cu o putere suficientă pentru a constitui o contragreutate semnificativă;

34 întrucât pe de altă parte, decizia însăși include elemente de natură să pună sub semnul îndoielii faptul că cele trei piețe constituie piețe diferite față de alte piețe ale ambalajelor metalice ușoare, elemente care conduc la impresia că fac parte dintr-o piață mai extinsă;

întrucât în prima parte a motivării, atunci când ia în considerare, la litera J, concurenții principali ai SLW în Germania și ai TDV în Benelux, decizia menționează o întreprindere germană care deține o cotă mai mare din producția de ambalaje metalice ușoare pentru conserve de fructe și legume decât cota SLW, precum și o altă întreprindere care acoperă 38–40 % din cererea de dopuri cu coroană din Germania, ceea ce pare să confirme faptul că producția de cutii metalice pentru conserve de carne și produse pescărești nu poate fi luată în considerare prin separarea ei de producția de cutii metalice cu alte destinații, dar nici producția de capace metalice nu poate fi luată în considerare excluzând producția de dopuri cu coroană;

întrucât, în partea a doua punctul 16, luându-se în considerare condițiile concurenței cu produse substitut, decizia, în loc să se limiteze numai la cele trei „piețe”, are în vedere de asemenea piața ambalajelor metalice ușoare având alte destinații, pentru a afirma că ambalajele nemetalice nu sunt interșanjabile cu acestea decât în limite restrânse;

întrucât faptul că în cursul procedurii Comisia nu a reușit să susțină această afirmație în vederea faptelor invocate de reclamantă, dovedește în sine necesitatea unei delimitări suficient de precise a pieței în cauză pentru a permite evaluarea puterii comparate a întreprinderilor pe o astfel de piață;

35 întrucât a omis să precizeze caracteristicile ambalajelor metalice pentru conserve de carne și de produse pescărești și caracteristicile capacelor metalice, altele decât dopurile cu coroană, pentru industria conservelor, caracteristici prin care aceste produse creează piețe proprii, care

pot să fie dominate de producătorul care deține cea mai mare cotă din aceste piețe, decizia este, din această cauză, afectată de o incertitudine fundamentală care are repercusiuni asupra celorlalte elemente din care a dedus absența concurenței, efective sau potențiale, pe piața în cauză;

Întrucât în ceea ce privește în special concurența între ceilalți producători de ambalaje metalice, Comisia a susținut, în cursul procedurii, că deținătorii licenței Continental „au convenit să stabilească între ei restricționări ale concurenței în cadrul așa-zisului acord privind schimbul de informații” descris la considerentul D 4 litera (b), dar că aceștia susțin pe de altă parte că TDV și SLW aveau „posibilitatea de a-și face concurență reciproc”;

Întrucât argumentul invocat la considerentul 19, conform căruia fabricile anumitor producători aflate în țările învecinate cu Germania sunt prea îndepărtate de majoritatea utilizatorilor germani pentru ca aceștia din urmă să decidă să le încredințeze în permanență aprovizionarea proprie, nu a fost justificat și este, de altfel, greu de conciliat cu afirmația de la considerentul 25 litera (a), potrivit căreia pragurile de rentabilitate economică în cazul transporturilor de ambalaje goale se situează între 150 și 300 km în cazul ambalajelor relativ voluminoase și între 500 și 1 000 km în cazul ambalajelor mai mici;

Întrucât, în plus, în cazul capacelor metalice nu se contestă faptul că cheltuielile de transport nu joacă un rol important;

36 întrucât pe de altă parte, în ceea ce privește concurența potențială între marii consumatori care pot deveni autoproducători, decizia atacată susține, la considerentul 18, că o astfel de concurență ar fi eliminată de amploarea investițiilor necesare unei producții integrate și de progresul tehnologic al grupului Continental în acest domeniu, în timp ce considerentul J nr. 3 ultimul paragraf precizează că, pe piața belgiană, fabrica de conserve Marie-Thumas produce, prin intermediul filialei sale Eurocan, ambalaje metalice pentru uz propriu și pentru vânzarea către alți utilizatori;

Întrucât această contradicție confirmă incertitudinea Comisiei în ceea ce privește delimitarea pieței sau a piețelor în cauză;

Întrucât de asemenea, decizia precizează la considerentul 30 litera (e) că, „făcând abstracție de Marie-Thumas-Eurocan, autoproducătorii nu produc mai mult decât consumă și nu oferă ambalaje metalice goale pe piață”, în timp ce la considerentul K nr. 2 al doilea paragraf menționează că autoproducătorii germani au început, cu toate acestea, să comercializeze excedentele producției lor de ambalaje metalice;

Întrucât din aceste elemente rezultă că anumite întreprinderi, care au trecut deja la producția integrată de ambalaje, puteau depăși dificultățile legate de problemele tehnologice, fără să fie posibil să se rețină din decizie criteriile pentru aprecierea puterii concurențiale a acestor întreprinderi;

Întrucât prin urmare, aceste considerente evidențiază contradicții noi care aduc atingere, de asemenea, validității deciziei atacate;

37 întrucât din toate aceste considerente rezultă că decizia respectivă nu a demonstrat potrivit legii faptele și criteriile pe care s-a bazat;

Prin urmare, decizia trebuie să fie anulată;

Cu privire la cheltuielile de judecată

38 Întrucât în temeiul articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată;

întrucât pârâta a căzut în pretenții;

pentru aceste motive,

având în vedere actele de procedură;

după ascultarea raportului judecătorului-raportor;

după ascultarea pledoariilor părților;

după ascultarea concluziilor avocatului general;

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolele 2, 3, 85 și 86;

având în vedere Protocolul privind Statutul Curții de Justiție a Comunității Economice Europene;

având în vedere Regulamentul de procedură al Curții de Justiție a Comunităților Europene,

CURTEA,

respingând orice alte concluzii, mai ample sau contrare, hotărăște:

1) Anulează Decizia Comisiei din 9 decembrie 1971 privind procedura de aplicare a articolului 86 din tratat (IV/26811 Europemballage Corporation);

2) Obligă pârâta la plata cheltuielilor de judecată.

Lecourt

Monaco

Pescatore

Donner

Kutscher

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 21 februarie 1973.

Grefier

Președinte

A. Van Houtte

R. Lecourt